

Věc C-403/19

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

24. května 2019

Předkládající soud:

Conseil d'État (Francie)

Datum předkládacího rozhodnutí:

24. dubna 2019

Žalobkyně:

Société générale SA

Žalovaný

Ministre de l'Action et des Comptes publics (Ministr financí a veřejných rozpočtů)

CONSEIL D'ÉTAT (STÁTNÍ RADA)

rozhodující

ve sporném řízení

[OMISSIS]
REPUBLIKA,

FRANCOUZSKÁ

JMÉNEM FRANCOUZSKÉHO LIDU

[OMISSIS]

[OMISSIS]

[OMISSIS]

[OMISSIS]

[OMISSIS] [správní údaje] [OMISSIS] S ohledem na následující řízení:

Akiová společnost Société Générale podala u tribunal administratif de Montreuil (správní soud v Montreuil, Francie) návrh na osvobození od povinnosti

k dodatečným odvodům korporační daně, k nimž byla povinná na základě uzavřených účetních období v letech 2004 a 2005, jakož i příslušných penále, jakožto mateřská společnost integrované daňové skupiny, do které náleží společnost Société Générale Asset Management (SGAM) Banque. Rozsudkem [OMISSIS] ze dne 3. února 2011 tribunal administratif de Montreuil tomuto návrhu vyhověl.

Rozsudkem [OMISSIS] ze dne 17. března 2016 cour administrative d'appel de Versailles (odvolací správní soud ve Versailles, Francie) vyhověl odvolání podanému ministre du budget, des comptes publics, de la fonction publique et de la réforme de l'Etat (ministr pro rozpočet, veřejné účty, veřejnou službu a reformu státní správy), uvedený rozsudek zrušil a společnosti Société Générale uložil povinnost k dodatečným odvodům, které jí zprostil tribunal administratif.

[OMISSIS] Société Générale navrhuje Conseil d'Etat (Státní rada, Francie), aby:

- 1°) zrušila tento rozsudek;
- 2°) rozhodla ve věci samé a zamítla odvolání ministra;
- 3°) podpůrně položila Soudnímu dvoru Evropské unie předběžnou otázku;
- 4°) uložila státu náhradu nákladů podle článku L. 761-1 code de justice administrative (soudní řád správní) ve výši 5 000 eur.

Tvrdí, že cour administrative d'appel de Versailles:

- poté, co zrušil rozsudek tribunal administratif, se nevypořádal s žalobním důvodem vzneseným před tímto soud, jež vychází z namítatelnosti formálního výkladu obsaženého v základní správní dokumentaci s referenčním číslem 5 I-3226, a porušil ustanovení článku L. 80 A livre des procédures fiscales (daňový řád);
- se dopustil nesprávné právní kvalifikace skutkového stavu a porušil ustanovení code général des impôts (všeobecný daňový zákoník) a ustanovení článku 24 daňových smluv uzavřených mezi Francií a Itálií, Francií a Spojeným královstvím a Francií a Nizozemskem, když rozhodl, že částky, které společnost SGAM Banque vyplatila svým klientům za cenné papíry, jež obdržela jako zástavu k zajištění zápůjček cenných papírů, které jim poskytla, nebo které držela v rámci operací strukturace kapitálu, představovaly při výpočtu horní hranice daňových kreditů, na které tato společnost mohla podle daňových smluv uplatnit nárok, výdaje odpočitatelné od dividend ze zahraničního zdroje, pobíraných z těchto cenných papírů;
- dostatečně neodůvodnil svůj rozsudek a zkrátil písemnosti ve spise, jež mu byl předložen, když uvedl, že společnost Société Générale pouze zpochybnila existenci přímé souvislosti mezi částkami vyplacenými smluvním partnerům

společnosti SGAM Banque a nabytím, uchováváním a prodejem těchto cenných papírů;

- dostatečně neodůvodnil svůj rozsudek a dopustil se nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že odpočet částek, vyplacených podle smluv o zápůjčkách cenných papírů, nebo v rámci strukturace kapitálu, pro výpočet horní hranice daňového kreditu nepředstavuje zásah do svobody volného pohybu kapitálu chráněného právem Evropské unie.

[OMISSIS] ministre des finances et des comptes publics navrhuje, aby byl kasační opravný prostředek zamítnut. Tvrdí, že důvody kasačního opravného prostředku společnosti Société Générale nejsou opodstatněné.

S ohledem na další spisový materiál;

s ohledem na:

- Smlouvu o založení Evropského společenství;
- Smlouvu o fungování Evropské unie,
- smlouvu mezi vládou Francouzské republiky a vládou Spojeného království Velké Británie a Severního Irska o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovým únikům v oblasti daní z příjmů, podepsanou dne 22. května 1968 v Londýně;
- smlouvu mezi vládou Francouzské republiky a vládou Nizozemského království o zamezení dvojímu zdanění a zabránění daňovým únikům v oblasti daní z příjmů a majetku, podepsanou dne 16. března 1973;
- smlouvu mezi vládou Francouzské republiky a vládou Italské republiky o zamezení dvojího zdanění v oblasti daní z příjmů a majetku a zabránění daňovým únikům, podepsanou dne 5. října 1989;

code général des impôts a le livre des procédures fiscales (obecný daňový zákoník a daňový řád);

- rozsudek Soudního dvora Evropských společenství C-385/00 ze dne 12. prosince 2002 (ECLI:EU:C:2002:750);
- rozsudek Soudního dvora Evropských společenství C-513/04 ze dne 14. listopadu 2006 (ECLI:EU:C:2006:713);
- rozsudek Soudního dvora Evropských společenství C-194/06 ze dne 20. května 2008 (ECLI:EU:C:2008:289);
- rozsudek Soudního dvora Evropské unie C-436/08 a C-437/08 ze dne 10. února 2011 (ECLI:EU:C:2011:61);

- rozsudek Soudního dvora Evropské unie C-168/11 ze dne 28. února 2013 (ECLI:EU:C:2013:117);
- rozsudek Soudního dvora Evropské unie C-10/14, C-14/14 a C-17/14 ze dne 17. září 2015 (ECLI:EU:C:2015:608);
- rozsudek Soudního dvora Evropské unie C-602/17 ze dne 24. října 2018 (ECLI:EU:C:2018:856);
- rozsudek Soudního dvora Evropské unie C-174/18 ze dne 14. března 2019 (ECLI:EU:C:2019:205);
- rozhodnutí Conseil d'Etat ve sporu č. 357189 ze dne 7. prosince 2015 (ECLI:FR:CESSR:2015:357189.20151207);
- code de justice administrative (soudní řád správní);

[OMISSIS] [procesní informace]

Vzhledem k následujícím okolnostem:

1. Podle článku 39 všeobecného daňového zákoníku: „1. Čistý zisk je zisk po odečtení všech nákladů [...]“. Podle čl. 209 prvního pododstavce téhož zákoníku, ve znění použitelném na sporná zdaňovací období: „S výhradou ustanovení tohoto oddílu, se zisky podléhající korporační dani určí podle pravidel stanovených v člancích 34 až 45 [...] a s přihlédnutím výlučně k ziskům dosaženým v podnicích provozovaných ve Francii, jakož i ziskům, jejichž zdanění je Francii přiznáno mezinárodní smlouvou o zamezení dvojího zdanění / [...]“. Podle čl. 220 bodu 1 tohoto zákoníku, ve znění použitelném na sporná zdaňovací období: „a) V odůvodněných případech se daň vybírá srážkou z příjmů z kapitálového majetku, uvedených v člancích 108 až 119, článku 238f B a 1678a, dosažených společnostmi nebo právnickou osobou, odečítá od částky daně, kterou má tato společnost nebo právnická osoba odvést podle této kapitoly. / Nicméně odpočet, který má být z tohoto titulu proveden, nemůže přesáhnout zlomek této poslední uvedené daně odpovídající částce uvedených příjmů. / b) Co se týče příjmů ze zahraničního zdroje, uvedených v člancích 120 až 123, je odpočet omezený na částku kreditu odpovídající dani vybrané srážkou v zahraničí, nebo ji nahrazující daňovou úlevu, jak je stanoveno v mezinárodních smlouvách / [...]“.
2. Podle článku 10 smlouvy mezi Francií a Itálií o zamezení dvojího zdanění a daňovým únikům a vyhýbání se daňovým povinnostem, uzavřené dne 5. října 1989: „1. Dividendy vyplacené společnostmi, rezidentem jednoho státu, rezidentovi jiného státu jsou zdanitelné v tomto jiném státě. 2. Tyto dividendy však mohou být rovněž zdaněny ve státě, jehož je společnost, která je vyplácí, rezidentem, a to podle právních předpisů tohoto státu [...]“. Podle ustanovení článku 24 téže smlouvy: „Dvojímu zdanění se zamezí následujícím způsobem: / 1. V případě Francie: / a) Zisky a jiné kladné příjmy, které pocházejí z Itálie a jsou tam zdanitelné v souladu s ustanoveními smlouvy, jsou zdanitelné rovněž ve Francii,

pokud plynou rezidentovi Francie. Italská daň není při výpočtu zdanitelného příjmu ve Francii odpočitatelná. Příjemce má však právo na daňový kredit odpočitatelný od francouzské daně, do jejíhož základu jsou tyto příjmy zahrnuty. Tento daňový kredit se rovná: / - v případě příjmů uvedených v člancích 10, 11, 12, 16 a 17 [...] částce daně zaplacené v Itálii v souladu s ustanoveními těchto článků. Tento daňový kredit však nemůže být vyšší než částka francouzské daně z těchto příjmů.“

3. Podle článku 9 smlouvy mezi Francií a Spojeným královstvím o zamezení dvojího zdanění a daňovým únikům a vyhýbání se daňovým povinnostem, uzavřené dne 22. května 1968, ve znění použitelném na sporná zdaňovací období: „1. a) Dividendy vyplacené společností, která je rezidentem Spojeného království, rezidentovi Francie, jsou zdanitelné ve Francii. / b) Pokud má rezident Francie právo na daňový kredit z důvodu takové dividendy podle odst. 2 tohoto článku, daň se může vybrat také ve Spojeném království [...] / 2. S výhradou ustanovení odst. 3, 4 a 5 tohoto článku, rezident Francie, který pobírá od společnosti, která je rezidentem Spojeného království dividendy, jejichž skutečným příjemcem je tento rezident, má právo, pokud podléhá dani ve Francii z důvodu těchto dividend, na daňový kredit, který je s nimi spojený a na který by měla právo fyzická osoba - rezident Spojeného království, kdyby tyto dividendy obdržela, a dále má právo na výplatu přeplatku tohoto daňového kreditu na daň ve Spojeném království, kterou je povinen odvést [...]“. Podle ustanovení článku 24 téže smlouvy, ve znění použitelném na sporná zdaňovací období: „Dvojímu zdanění příjmů lze zamezit následujícím způsobem: / [...] b) V případě Francie: / [...] ii) Francie přízná rezidentovi Francie, který pobírá příjmy uvedené v člancích 9 a 17 ze zdroje ve Spojeném království a které byly zdaněny ve Spojeném království v souladu s ustanoveními uvedených článků, daňový kredit odpovídající částce daně zaplacené ve Spojeném království. Tento daňový kredit, který nemůže překročit výši francouzské daně z výše uvedených příjmů, se odečte od daní uvedených v čl. 1 odst. 1 písm. b) této Smlouvy, do jejichž základu jsou tyto příjmy zahrnuty [...]“.
4. Podle článku 10 smlouvy mezi Francií a Itálií o zamezení dvojího zdanění a daňovým únikům a vyhýbání se daňovým povinnostem, uzavřené dne 16. března 1973: „1. Dividendy vyplacené společností, rezidentem jednoho státu, rezidentovi druhého státu jsou zdanitelné v tomto jiném státě. / 2. Tyto dividendy však mohou být zdaněny také ve smluvním státě, jehož je společnost, která je vyplácí, rezidentem, a to podle právních předpisů tohoto státu [...]“. Podle ustanovení článku 24 téže smlouvy: „Předpokládá se, že dvojímu zdanění bude zamezeno následovně: / [...] B. - Pokud jde o Francii: / [...] b) Pokud jde o příjmy uvedené v člancích 8, 10, 11, 16 a 17, které byly zdaněny v Nizozemsku podle ustanovení těchto článků, přízná Francie osobám, které jsou rezidenty Francie a pobírají takové příjmy, daňový kredit ve výši rovnající se nizozemské dani. / Tento daňový kredit, který nemůže přesáhnout výši daně z dotčených příjmů vybrané ve Francii, se započítává na daně uvedené v čl. 2 odst. 3 písm. b), do jejichž základů jsou zmíněné příjmy zahrnuty [...]“.

5. Z ustanovení čl. 220 odst. 1 písm. b) všeobecného daňového zákoníku, citovaných v bodě 1, vyplývá, že odečtení srážkové daně odvedené v zahraničí z důvodu příjmů ze zahraničního zdroje, na které toto ustanovení odkazuje, od daně splatné ve Francii, je omezeno na částku daňového kreditu odpovídající této srážkové dani, jak je stanoveno v mezinárodních daňových smlouvách. V případě, kdy daňová smlouva o zamezení dvojímu zdanění, uzavřená mezi Francií a jiným členským státem, stanoví, jako smlouvy uvedené v bodech 2 až 4, že pokud společnost podléhající korporální dani ve Francii pobírá dividendy od společnosti, která je rezidentem jiného členského státu, jež podléhají srážkové dani v tomto státě, Francie může tyto dividendy prvně uvedené společnosti zdanit, ale tato společnost má právo na daňový kredit odpočitatelný od korporální daně, přičemž tento daňový kredit nicméně nemůže překročit částku francouzské daně z těchto příjmů a tato maximální částka musí být určena, není-li v daňové smlouvě stanoveno jinak, na základě všech ustanovení všeobecného daňového zákoníku týkajících se korporální daně, včetně článku 39, použitelných v oblasti korporální daně podle článku 209, tzn. že před uplatněním srážkové daně, nevylučují-li to zvláštní ustanovení, se od částky vyplacených dividend odečtou odůvodněné výdaje, které byly vynaloženy pouze pro účely nabytí, držby nebo prodeje cenných papírů, z nichž byly vyplaceny dividendy, které jsou přímo spojené s touto výplatou dividend a jejichž protiplněním není navýšení aktiv.
6. Z písemností ve spise, předloženém cour administrative d'appel de Versailles, vyplývá, že společnost Société Générale Asset Management (SGAM) Banque uskutečňovala v roce 2004 a 2005 jednak operace zápůjček cenných papírů a jednak operace strukturování kapitálu. Operace zápůjček cenných papírů zahrnovaly poskytnutí cenných papírů ze strany vydlužitele za účelem zajištění cenných papírů, které zapůjčila společnost SGAM Banque a současně se tak stala jejich dočasným vlastníkem. Článek 6 písm. G bod (i) vzorové smlouvy nazývané OSLA (Overseas Securities Lender's Agreement), uzavřené mezi společností SGAM Banque a jejími smluvními partnery stanovila, že společnost SGAM Banque je v podstatě povinná vrátit jim cenné papíry rovnocenné cenným papírům, které byly poskytnuty jako zástava, aby smluvní partneři měli nárok na výplatu dividend z těchto cenných papírů. Článek 6 písm. G bod (ii) rovněž stanovil, že v případě nevrácení cenných papírů umožňujících vydlužiteli pobírání dividend, společnost SGAM Banque musela zaplatit vydlužiteli peněžitou částku nebo mu vrátit aktiva v hodnotě odpovídající výši těchto dividend. Operace strukturování kapitálu spočívala zejména ve správě košů akcií odpovídajících profilům správy, stanoveným smluvními partnery společnosti SGAM Banque, přičemž tuto správu zajišťovala společnost SGAM Banque. Společnost SGAM Banque rámci této činnosti pobírala dividendy z cenných papírů zahrnutých do složení košů akcií, které nabyla, ale na základě plnění prodaných jejím smluvním partnerům jim byla povinná vyplatit částku odpovídající částce obdržených dividend, jakož i navýšení hodnoty cenných papírů. Společnosti SGAM Banque platili její smluvní partneři jako protiplnění pevnou odměnu za správu koše akcií.
7. V rámci těchto dvou druhů operací společnost SGAM Banque obdržela, pokud jde o cenné papíry společností, které jsou rezidenty Itálie, Spojeného království

a Nizozemska, dividendy snížené o srážkovou daň odvedenou v těchto třech státech. Po provedení účetního auditu společnosti SGAM Banque zpochybnila daňová správa odpočet zlomku daňových kreditů odpovídajících těmto srážkovým daním, které společnost odečetla od korporální daně, kterou byla povinna zaplatit ve Francii, z částky korporální daně splatné za uzavřená účetní období 2004 a 2005 [OMISSIS] [zopakování připomenutí postupu uvedeného na straně 1]

8. Společnost Société Générale tvrdí, že soud se dopustil nesprávného právního posouzení, když zamítl žalobní důvod vycházející z toho, že uplatnění pravidel připomenutých v bodu 5 vede k porušení svobody volného pohybu kapitálu chráněného unijním právem. Tvrdí, že operace týkající se cenných papírů zahraničních společností, uskutečněné společnostmi podléhajícími korporální dani ve Francii, jsou znevýhodněny ve vztahu k operacím, které se týkají cenných papírů francouzských společností proto, že způsob výpočtu horní hranice daňových kreditů, jejichž přiznání je stanoveno daňovými smlouvami uzavřenými Francií za účelem zamezení dvojímu zdanění dividend plynoucího z jejich zdanění na jedné straně státem zdroje dividend, a na druhé straně Francií, umožňuje pouze nedostatečný odpočet daně vybrané státem zdroje od francouzské korporální daně. V této souvislosti se odvolává na rozsudky Soudního dvora ze dne 17. září 2015, *Miljoen, X a Société Générale*, C-10/14, C-14/14 et C-17/14 a ze dne 28. února 2013 *Beker*, C-168/11.
9. Conseil d'Etat poznamenává, že účelem pravidel připomenutých v bodě 5 je kompenzovat znevýhodnění, které může plynout z paralelního výkonu zdaňovacích pravomocí, jež mají různé členské státy a že pro účely této kompenzace se horní hranice odpočtu vypočte tak, že na dividendy ze zahraničního zdroje podléhající srážkové dani se uplatní ustanovení všeobecného daňového zákoníku, přičemž výdaje, které se odečtou od částky těchto dividend před zdaněním srážkovou daní, se odečtou i pro účely určení základu korporální daně splatné ve Francii. Tato pravidla odrážejí závazek Francie se popřípadě zcela vzdát daňových příjmů, které by jí plynuly ze zdanění dividend ze zahraničního zdroje korporální daní. Conseil d'Etat uvádí, že odečet daňového kreditu vyšší, než je daňový kredit vyplývající z uplatnění těchto pravidel může vést nejen k tomu, že se Francie vzdá těchto příjmů, ale že Francie ponese zcela nebo zčásti břemeno daně, které tyto dividendy podléhají ve státě, v němž se nachází jejich zdroj.
10. Z judikatury Soudního dvora Evropské unie vyplývá, že neexistují-li sjednocující nebo harmonizační opatření přijatá v rámci Unie, zachovávají si členské státy i nadále pravomoc vymezit prostřednictvím smluv nebo jednostranně kritéria dělby své daňové pravomoci, a že zachování tohoto rozdělení daňové pravomoci je legitimním cílem uznaným Soudním dvorem (rozsudek ze dne 17. září 2015, *Miljoen, X a Société Générale* C-10/14, C-14/14 a C-17/14, bod 76). Konkrétně, unijní právo ve svém současném stavu nestanoví obecná kritéria rozdělení pravomocí mezi členské státy, pokud jde o vyloučení dvojího zdanění uvnitř unie. Tedy okolnost, že jak členský stát zdroje dividend, tak členský stát sídla akcionáře, který je jejich příjemcem, mohou zdaňovat tyto dividendy, neznamená,

že by členský stát sídla byl na základě unijního práva povinen zabránit nevýhodám, které by mohly vyplývat z výkonu pravomoci takto rozdělené mezi oba členské státy (rozsudek velkého senátu ze dne 14. listopadu 2006, Kerckhaert a Morres, C-513/04, bod 22; rozsudek ze dne 10. února 2011, Haribo Lakritzen Hans Riegel a Österreichische Salinen, C-436/08 a C-437/08, bod 170). Nicméně, co se totiž týče výkonu zdaňovací pravomoci rozdělené popřípadě v rámci dvoustranných smluv k zamezení dvojímu zdanění, musí se členské státy podrobit unijním pravidlům (rozsudek ze dne 12. listopadu 2002, de Groot, C-385/00, bod 94; rozsudek ze dne 28. února 2013, Beker, C-168/11, bod 34; rozsudek ze dne 14. března 2019, Jacob a Lennertz, C-174/18, bod 25). Konkrétněji, i když unijní právo neukládá členskému státu, aby provedl kompenzaci znevýhodnění vyplývajícího z řetězového zdanění, které je důsledkem výhradně souběžného výkonu daňové pravomoci různých členských států, musí členský stát, který se rozhodl takovou kompenzací stanovit, vykonat tuto pravomoc v souladu s unijním právem (rozsudek velkého senátu ze dne 20. května 2008, Orange European Smallcap Fund, C-194/06, bod 47). Nicméně, jelikož je cílem smlouvy o zamezení dvojímu zdanění zamezit tomu, aby tytéž příjmy byly zdaněny v každé z obou smluvních stran této dohody, a nikoli zaručit, aby zdanění, kterému podléhá osoba povinná k dani na území jedné smluvní strany, nebylo vyšší než zdanění, kterému by podléhala na území druhé smluvní strany, znevýhodňující daňové zacházení, které vyplývá z rozdělení daňové pravomoci mezi oba členské státy, jednoho jakožto státu bydliště daňového poplatníka a druhého jakožto státu zdroje dotyčných příjmů, a z rozdílů mezi daňovými režimy těchto dvou států, nemůže být považováno za zakázanou diskriminaci nebo rozdílné zacházení (rozsudek ze dne 24. října 2018, Sauvage a Lejeune, C-602/17, bod 28).

11. Vzhledem k neexistenci judikatury Soudního dvora Evropské unie, pokud jde o prostor pro uvážení, který je členskými státy ponechán při přijímání mechanismu zamezení dvojím zdanění v případě rozdělení dividend společnosti, která je rezidentem jednoho členského státu, jejichž zdroj se nachází v jiném členském státě, založenému na přiznání daňového kreditu, který lze odečíst do výše příslušné daně ve státě, jehož je rezidentem, od těchto dividend, odpověď na žalobní důvod vznesený společností Sociétés Générales závisí na odpovědi na otázku, zda s ohledem na článek 56 Smlouvy o založení Evropského společenství, nyní článek 63 Smlouvy o fungování Evropské unie, okolnost, že použití pravidel připomenutých v bodě 5 za účelem kompenzace dvojího zdanění dividend vyplacených společnosti podléhající korporální dani v členském státě, jehož je rezidentem, společností, která je rezidentem jiného členského státu a podléhá z důvodu výkonu daňové pravomoci tímto státem srážkové dani, může mít za následek znevýhodnění operací týkajících se cenných papírů zahraničních společností, uskutečněných společnostmi podléhajícími korporální dani v prvně uvedeném státě, znamená tato okolnost, že tento prvně uvedený stát, v případě, že si zvolil možnost kompenzace dvojího zdanění, jde nad rámec vzdání se daňových příjmů, které by mu plynuly v případě, že by dotčené dividendy zdanil korporální dani?

12. Tato otázka je rozhodující pro řešení sporu, ve kterém má Conseil d'Etat rozhodnout a představuje vážný výkladový problém. Je tudíž třeba ji na základě článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie položit Soudnímu dvoru Evropské unie a řízení o kasačním opravném prostředku společnosti Société Générale přerušit do doby, než o ní rozhodne Soudní dvůr.

ROZHODLA TAKTO:

Článek 1: Řízení o kasačním opravném prostředku, který podala společnost Société Générale, se přerušuje do doby, kdy Soudní dvůr Evropské unie rozhodne o následující otázce: s ohledem na článek 56 Smlouvy o založení Evropského společenství, nyní článek 63 Smlouvy o fungování Evropské unie, okolnost, že použití pravidel, připomenutých v bodu 5 tohoto rozhodnutí, za účelem kompenzace dvojího zdanění dividend, které byly vyplaceny společnosti podléhající korporální dani v členském státě, jehož je rezidentem, společností, která je rezidentem jiného členského státu, a která z důvodu výkonu zdaňovací pravomoci tímto členským státem podléhá srážkové dani, může mít za následek znevýhodnění operací, týkajících se cenných papírů zahraničních společností, uskutečněných společnostmi podléhajícími korporální dani v prvně uvedeném státě, znamená, že tento prvně uvedený stát v případě, že si zvolil možnost kompenzace dvojího zdanění, jde nad rámec vzdání se daňových příjmů, které by mu plynuly ze zdanění dotyčných dividend korporální dani?

Článek 2: Toto rozhodnutí bude oznámeno společnosti Société Générale, ministre de l'action et des comptes publics a kanceláři Soudního dvora Evropské unie.

Kopie bude zaslána předsedovi vlády a generálnímu tajemníkovi Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj.

[OMISSIS] [údaje týkající se projednání]

[OMISSIS] dne 24. dubna 2019.

[OMISSIS]

[OMISSIS] [podpisy] [OMISSIS] [doložka vykonatelnosti]

[OMISSIS]